

'Onlangs ging hij met kleding aan douchen'

Wilco is 52 en heeft nu al frontotemporale dementie

Bron De Telegraaf Door ARIANNE MANTEL

Updated 25 jul. 2019

24 jul. 2019 in GEZONDHEID

In Nederland hebben zo'n 280.000 mensen dementie; een paar duizend van hen lijden aan frontotemporale dementie (FTD). Van deze laatste groep is het grootste gedeelte jonger dan 65 jaar. Zoals Wilco (52). „Hij was een geweldige vader.”

Sharon bezoekt haar Wilco drie tot vier keer per week in woonvoorziening Warm Thuis in Oterleek.

© FOTO MARTIN MOOIJ

Wilco ligt op de bank televisie te kijken naar *Mister Bean*. Daar kijkt hij graag naar, evenals de Smurfen of kleurrijke Disneyfilms. Moeizaam staat hij op van de bank als zijn vrouw Sharon binnenkomt bij de woonvoorziening Warm Thuis. Ze geven elkaar een kus. Wilco is nu 52 en lijdt aan frontotemporale dementie (FTD), een vorm van dementie die vooral bij relatief jonge mensen voorkomt. „Een mensonterende ziekte”, zegt Sharon.

Niets lijkt het geluk van Sharon en Wilco in de weg te staan als ze elkaar ontmoeten als werknemers bij de Sociale Verzekeringsbank in Alkmaar in 1995. In 2001 wordt zoon Jordi geboren en in 2003 dochter Yara. „We hadden een fijn huwelijk. Hij was een geweldige vader. Gingen samen naar AZ, vaak op vakantie en droomden al weleens over onze oude dag. Dat we naar Spanje zouden gaan.”

Langzaam komen er haarscheurtjes in die toekomstdromen. Wilco verandert, al kan Sharon het niet precies benoemen. „Ik leek hem niet te bereiken. Ik dacht van alles. Te druk op het werk? Had hij een ander?” Wilco wordt steeds passiever en emotielozer. „Op

verjaardagen ging hij bij de kinderen zitten en liever niet meer met de volwassenen een gesprek aan.”

Pas als Wilco dingen begint te vergeten, valt het kwartje bij Sharon. „We waren op weg naar de Mediamarkt toen hij vroeg waar we heen gingen. Terwijl we dat net duidelijk hadden besproken.” De medische molens beginnen te malen; bij het VU-ziekenhuis komt er in 2014 de diagnose FTD uit. FTD begint op jonge leeftijd met veranderingen in gedrag en karakter, daarna treedt geheugenverlies op.

Dagbesteding

Nog dik een half jaar houdt Wilco het vol op zijn werk, daarna moet hij afhaken. Sharon besluit dat Wilco naar de dagbesteding moet, omdat hij thuis steeds moeilijker is te handhaven. „Hij gooide met de bal van de hond zomaar tegen het plafond of de lampen. Of hij deed alle deuren op slot.”

Uiteindelijk vindt ze een prachtige locatie in Oterleek. Midden in het Noord-Hollandse polderlandschap staan een boerderij en schuren die verbouwd zijn tot woningen voor mensen met dementie. En daar woont Wilco nu.

Van het verleden weet Wilco niet veel meer. Hij herkent zijn bijna achttienjarige zoon Jordi nog wel, maar is telkens verrast dat hij al zo groot is. Sharon: „In zijn herinnering is hij zes jaar blijven steken, toen Jordi twaalf was. Volzinnen komen er niet meer uit en hij is volledig incontinent.”

Sharon vindt het pijnlijk en ook heel verdrietig dat Wilco zo snel 'aftakelt'. „Onlangs ging hij met kleding aan douchen; vergeten die uit te doen...”

Ondanks alles blijft ze waanzinnig veel van Wilco houden. Ze bezoekt hem - naast haar drukke baan - drie, vier keer per week. Ze knuffelt hem, ook al krijgt ze er niets voor terug. „Ik ben een positief mens; ik zie wel wat er gebeurt. Dat onzichtbare lijntje van liefde tussen ons blijft.”